

woi teid siina moole sata, kus rahwas el-
lab, muido teid inbetasse siini, meie tah-
hame moole minno ühtes Metsa nurkas,
kus ükski ei olla, siina tahhame õses ja-
da, ja hommiko juhhaton ma teid kül ed-
dasti, kus teie tööte head ello leida. Meie
leotsme temina sanna pedje, teggime tuid,
sõime, mis meie Laeva - mees olli kasa
motnud, ja heitsime maggama. Et meie
keige se pâva ollime soudnud olli unui ni-
raske et kui ma üllesärkasim, pâatv jo survel
pôrgel olli. Ma waatsin kohhe meie Lae-
va - mehhe jârel, agga tedda ei olnud näh-
ha eggâ kuiulda. Ma ãrrotasin ommad kaks
seltsimehhed ka ülles, meie visiime ommad
kallid kallewissed riidet: ei ühtegi! ühhe püs-
si ma ollin kasa motnud, segi olli ãrranvi-
dud! minno kue taastusoli meie rahha, üht-
lassse riettega se olli kaddund, ei meil jâmid
muud kui need Mantlid, misga meie õsel
ennast ollime künifathnud. Meie woisime

ar-

armata et meie Laeva - mees keik olli kasa
motnud. Mis nou nüüd? nenda kui meie
ollime, läksime ommeti Ma pole ülles, leid-
me monned ükslassed petred ja nâlg sundis
meid, et meie rahwa jure ennast sullasteks
andsimene. Pôllooma Somes on raske harri-
da, et ta wâgga riivvine ja souepârralun-
ne on, kül meie piddime keige pâva fangesse
tôdd tegema ükspâines leiba pârrast, ridid
meie koggoniste ei saand, ja paljad ollime
ommeti: kui wâgga süs iggatsemine omma
Moisa taggas! Kui wâgga süs ma vallu-
sin omma wagga Brauat andeks! Siis-
si ollekõime weel kannatanud, agga, et meie
ei jaßand eggâ eskand viete Tollopoja
tôdd tehha, eitahtnud ükski meid sullosefeli
wôita. Ühhei pâval olli üks Bâe, Herra
seâlt faudo mõda minnemas: se nâggi meid,
ja ülles naeroga: need kolbaksid parreminne
Goldatiß, kui tallopojaks. Gest wôessid
monned sallaja nou piddada, et nemmadi
meid